

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

31 mai 2018*

„Trimitere preliminară – Controlul numerarului la intrarea sau la ieșirea din Uniunea Europeană – Regulamentul (CE) nr. 1889/2005 – Domeniu de aplicare – Articolul 63 TFUE – Libera circulație a capitalurilor – Resortisant al unei țări terțe care transportă în bagajele sale o sumă importantă în numerar nedeclarată – Obligație de declarare legată de ieșirea acestei sume de pe teritoriul spaniol – Sancțiuni – Proporționalitate”

În cauza C-190/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Curtea Superioară de Justiție din Madrid, Spania), prin decizia din 5 aprilie 2017, primită de Curte la 12 aprilie 2017, în procedura

Lu Zheng

împotriva

Ministerio de Economía y Competitividad,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, și domnii C. G. Fernlund (raportor), A. Arabadjiev, S. Rodin și E. Regan, judecători,

avocat general: domnul M. Wathelet,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul spaniol, de A. Gavela Llopis, în calitate de agent;
- pentru guvernul belgian, de P. Cottin și de M. Jacobs, în calitate de agenți;
- pentru guvernul elen, de K. Boskovits, de E. Zisi și de A. Dimitrakopoulou, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de P. Arenas și de M. Wasmeier, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

* Limba de procedură: spaniola.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1889/2005 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 octombrie 2005 privind controlul numerarului la intrarea sau ieșirea din Comunitate (JO 2005, L 309, p. 9, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 238).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Lu Zheng, pe de o parte, și Ministerio de Economía y Competitividad (Ministerul Economiei și Competitivității), pe de altă parte, în legătură cu amenda care i-a fost aplicată pentru neîndeplinirea obligației de a declara, la ieșirea de pe teritoriul spaniol, a unor sume în numerar transportate.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentele (2) și (3) ale Regulamentului nr. 1889/2005 au următorul cuprins:
 - „(2) Introducerea veniturilor din activități ilegale în sistemul financiar și investirea acestora după spălarea banilor dăunează dezvoltării economice sănătoase și durabile. În consecință, Directiva 91/308/CEE a Consiliului din 10 iunie 1991 privind prevenirea folosirii sistemului financiar în scopul spălării banilor [(JO 1991, L 166, p. 77, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 103)] a instituit un mecanism comunitar de prevenire a spălării banilor prin monitorizarea tranzacțiilor efectuate prin instituții de credit și financiare, precum și anumite tipuri de profesii. Având în vedere riscul ca aplicarea acestui mecanism să ducă la o creștere a mișcărilor de numerar în scopuri ilicite, Directiva [91/308] ar trebui completată cu un sistem de control al numerarului care intră și iese din Comunitate.
 - (3) În prezent, astfel de sisteme de control sunt aplicate numai de câteva state membre, în temeiul legislațiilor interne. Diferențele între legislații dăunează bunei funcționări a pieței interne. În consecință, elementele de bază ar trebui armonizate la nivel comunitar pentru a se asigura un nivel echivalent de control al mișcărilor de numerar care traversează frontierele Comunității. O astfel de armonizare nu ar trebui, cu toate acestea, să afecteze posibilitatea statelor membre de a aplica, în conformitate cu dispozițiile actuale ale tratatului, controale naționale privind mișcările de numerar din cadrul Comunității.”
- 4 Conform articolului 1 din acest regulament:
 - „(1) Prezentul regulament completează dispozițiile Directivei [91/308] cu privire la tranzacțiile efectuate prin intermediul instituțiilor financiare și de credit și al anumitor profesii, stabilind norme armonizate pentru controlul intrărilor și ieșirilor de numerar din Comunitate, efectuat de către autoritățile competente.
 - (2) Prezentul regulament nu aduce atingere măsurilor naționale de control al mișcărilor de numerar din cadrul Comunității, atunci când astfel de măsuri sunt luate în conformitate cu articolul [65 TFUE].”

5 Articolul 3 alineatul (1) din regulamentul menționat prevede:

„Orice persoană fizică ce intră sau iese din Comunitate și transportă numerar în valoare de 10 000 EUR sau mai mult declară această sumă autorităților competente din statul membru prin care intră sau iese din Comunitate, în conformitate cu prezentul regulament. Obligația de declarare nu este îndeplinită în cazul în care informațiile furnizate sunt incorecte sau incomplete.”

6 Articolul 9 alineatul (1) din același regulament prevede:

„Fiecare stat membru prevede sancțiuni aplicabile în cazul nerespectării obligației de declarare prevăzute la articolul 3. Aceste sancțiuni sunt efective, proporționale și disuasive.”

Dreptul spaniol

7 Reiese din dispozițiile coroborate ale articolului 2 alineatul 1 litera v) și ale articolului 34 din Ley 10/2010 de prevención del blanqueo de capitales y de la financiación del terrorismo (Legea 10/2010 privind prevenirea spălării banilor și a finanțării terorismului) din 28 aprilie 2010 (BOE nr. 103 din 29 aprilie 2010) că persoanele fizice care intră pe teritoriul național sau care ies de pe acesta cu mijloace de plată de o valoare egală cu 10 000 de euro sau mai mare au obligația de a prezenta o declarație prealabilă care să conțină informații exacte cu privire la deținătorul, proprietarul, destinatarul, cuantumul, natura, proveniența, utilizarea prevăzută, itinerariul și mijloacele de transport ale mijloacelor de plată.

8 Articolul 35 alineatul 2 din această lege prevede că nedeclararea, atunci când aceasta este obligatorie, sau lipsa de veridicitate a informațiilor prezentate, în cazul în care poate fi considerată deosebit de relevantă, determină confiscarea de către funcționarii vamali sau de către organele de poliție competente a tuturor mijloacelor de plată descoperite, cu excepția minimumului necesar pentru subsistență.

9 În conformitate cu articolul 52 alineatul 3 litera a) din Legea 10/2010, nerespectarea acestei obligații constituie o încălcare gravă, pasibilă, în temeiul articolului 57 alineatul 3 din legea menționată, de o amendă al cărei cuantum minim se ridică la 600 de euro și al cărei cuantum maxim poate atinge dublul sumei în numerar nedeclarate.

10 Potrivit articolului 59 alineatul 3 din legea menționată:

„În vederea stabilirii sancțiunii aplicabile pentru nerespectarea obligației de declarare stabilite la articolul 34, următoarele circumstanțe se consideră agravante:

- a) valoarea ridicată a mișcării, prin aceasta înțelegându-se, în orice caz, ca atare, orice valoare care depășește dublul pragului de declarare;
- b) nedovedirea originii licite a mijloacelor de plată;
- c) neconcordanța dintre activitatea desfășurată de persoana vizată și valoarea mișcării;
- d) faptul că mijloacele de plată au fost descoperite într-un loc sau într-un amplasament care indică o intenție evidentă de a le ascunde;
- e) sancțiunile administrative definitive aplicate persoanei vizate în ultimii cinci ani pentru nerespectarea obligației de declarare.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 11 La 10 august 2014, domnul Zheng, resortisant chinez, și-a înregistrat bagajele la aeroportul din Gran Canaria (Spania) pentru un zbor cu destinația Hong Kong (China), cu escale la Madrid (Spania) și la Amsterdam (Țările de Jos).
- 12 Cu ocazia unui control efectuat în timpul escalei pe aeroportul Madrid-Barajas, s-a constatat că bagajele domnului Zheng conțineau suma de 92 900 de euro în numerar, pe care acesta omisese să o declare, cu încălcarea obligației prevăzute la articolul 34 din Legea 10/2010.
- 13 Acest quantum a făcut obiectul unui sechestru, cu deducerea unei sume de 1 000 de euro corespunzând minimului necesar pentru subzistență menționat la articolul 35 alineatul 2 din această lege.
- 14 La 15 aprilie 2015, Secretario General del Tesoro y Política Financiera (Secretarul General al Trezoreriei și al Politicii Financiare, Spania) din cadrul Ministerului Economiei și Competitivității a aplicat o amendă administrativă de 91 900 de euro domnului Zheng, după ce a evidențiat, cu titlu de circumstanțe agravante, quantumul ridicat al sumei nedeclarate, nedovedirea originii licite a numerarului, neconcordanța declarațiilor persoanei interesate privind activitatea sa profesională și faptul că numerarul se găsea într-un loc care indica intenția deliberată de a-l disimula.
- 15 Domnul Zheng a introdus o acțiune la instanța de trimitere împotriva deciziei de aplicare a amenzii, solicitând fie anularea acesteia, fie impunerea unei sancțiuni minime, fie impunerea unei sancțiuni proporționale cu încălcarea săvârșită. El invocă, în această privință, o încălcare a principiului proporționalității.
- 16 Instanța de trimitere consideră în esență că, chiar dacă numerarul în discuție în litigiul principal a rămas pe teritoriul Uniunii Europene, domnul Zheng era supus obligației de declarare prevăzute la articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1889/2005, dat fiind că persoana interesată nu putea, înainte de sosirea sa pe teritoriul chinez, să aibă acces la banii care se găseau în bagajele sale înregistrate la aeroportul din Gran Canaria.
- 17 În lumina interpretării pe care Curtea a dat-o articolului 9 alineatul (1) din acest regulament în Hotărârea din 16 iulie 2015, Chmielewski (C-255/14, EU:C:2015:475), instanța de trimitere ridică problema domeniului de aplicare al acestei dispoziții și a compatibilității cu aceasta a anumitor aspecte ale legislației naționale care sancționează neîndeplinirea obligației de declarare a mișcărilor de numerar.
- 18 În aceste condiții, Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Curtea Superioară de Justiție din Madrid, Spania) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
 - „1) Articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul [nr. 1889/2005] trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care, pentru a sancționa nerespectarea obligației de declarare prevăzute la articolul 3 din același regulament, permite aplicarea unei sancțiuni cu amendă de până la dublul valorii mijloacelor de plată utilizate?
 - 2) Articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul [nr. 1889/2005] trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede drept circumstanțe agravante ale nerespectării obligației de declarare nedovedirea originii licite a mijloacelor de plată și neconcordanța dintre activitatea desfășurată de persoana vizată [și valoarea mișcării]?

- 3) În cazul unui răspuns afirmativ la cele două întrebări preliminare anterioare, articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul [nr. 1889/2005] trebuie interpretat în sensul că aplicarea unei sancțiuni financiare care, indiferent de valoarea mișcării, este de până la 25 % din numerarul nedeclarat respectă cerința de proporționalitate?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la admisibilitatea primei întrebări

- 19 Guvernul spaniol contestă admisibilitatea primei întrebări adresate, pentru motivul că amenda în discuție în litigiul principal este inferioară cuantumului numerarului nedeclarat și, așadar, departe de dublul acestei sume. Prin urmare, un răspuns la această întrebare nu ar fi necesar soluționării litigiului principal.
- 20 În această privință, trebuie amintit că revine doar instanței naționale sesizate cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată competența să aprecieze, în raport cu particularitățile cauzei, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și relevanța întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate au ca obiect interpretarea sau validitatea unei norme de drept al Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (Hotărârea din 16 iunie 2015, Gauweiler și alții, C-62/14, EU:C:2015:400, punctul 24).
- 21 Rezultă că întrebările privind dreptul Uniunii beneficiază de o prezumție de relevanță. Refuzul Curții de a se pronunța asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională nu este posibil decât atunci când este evident că interpretarea sau aprecierea solicitată a validității unei norme a Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea ori cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică ori Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea din 16 iunie 2015, Gauweiler și alții, C-62/14, EU:C:2015:400, punctul 25).
- 22 În speță, guvernul spaniol nu contestă faptul că legislația națională în discuție în litigiul principal permite impunerea unei amenzi de până la dublul valorii numerarului nedeclarat. Astfel, după cum reiese din cuprinsul punctului 9 din prezenta hotărâre, articolul 57 alineatul 3 din Legea 10/2010 prevede că orice nerespectare a obligației de declarare, precum cea în discuție în litigiul principal, este pasibilă de o amendă al cărei quantum minim se ridică la 600 de euro și al cărei quantum maxim poate atinge dublul sumei în numerar nedeclarate.
- 23 Deși este adevărat că amenda în discuție în litigiul principal nu atinge valoarea maximă permisă de această legislație, nu este mai puțin adevărat că quantumul acestei amenzi a fost stabilit în aplicarea respectivei legislații, ținându-se seama de quantumul maxim prevăzut în aceasta.
- 24 Prin urmare, nu este evident că prima întrebare adresată prezintă un caracter ipotetic sau că nu are legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal.
- 25 În aceste condiții, întrebarea menționată trebuie declarată admisibilă.

Cu privire la prima și la a doua întrebare

Observații introductive

- 26 Prima și a doua întrebare, care trebuie examinate împreună, privesc interpretarea articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1889/2005 și, mai precis, aspectul dacă această dispoziție se opune unei reglementări a unui stat membru, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că neîndeplinirea obligației de a declara sume importante în numerar care intră sau care ies de pe teritoriul acestui stat este pasibilă de o amendă, calculată ținând cont de anumite circumstanțe agravante, de până la dublul sumei nedeclarate.
- 27 Cu titlu introductiv, este necesar a aminti că, potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul procedurii de cooperare dintre instanțele naționale și Curte instituite la articolul 267 TFUE, îi revine acestuia din urmă sarcina de a oferi instanței naționale un răspuns util, care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. Din această perspectivă, dacă este cazul, incumbă Curții obligația să reformuleze întrebările care îi sunt adresate. În plus, Curtea poate fi pusă în situația de a lua în considerare norme ale dreptului Uniunii la care instanța națională nu a făcut referire în enunțul întrebărilor sale (Hotărârea din 13 octombrie 2016, M. și S., C-303/15, EU:C:2016:771, punctul 16 și jurisprudența citată).
- 28 În această privință, trebuie arătat că instanța de trimitere pornește de la premisa că trebuie să se considere că mișcarea de numerar în discuție în litigiul principal iese din Uniune, dat fiind că domnul Zheng nu putea, înainte de sosirea sa în China, să aibă acces la banii care se găseau în bagajul său înregistrat la aeroportul din Gran Canaria.
- 29 Trebuie amintit în acest context că obligația de declarare enunțată la articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1889/2005 revine doar persoanelor fizice care intră sau care ies din Uniune cu numerar în valoare de 10 000 de euro sau mai mult. În plus, reiese din această dispoziție că declarația prevăzută de regulamentul menționat trebuie să fie efectuată de persoana fizică în cauză în fața autorităților competente din statul membru prin care intră sau iese din Uniune.
- 30 Deși regulamentul menționat nu definește noțiunea „persoană fizică ce intră sau iese” din Uniune, Curtea a constatat deja că această noțiune nu este ambiguă și trebuie înțeleasă în sensul ei obișnuit, și anume ca referindu-se la deplasarea unei persoane fizice dintr-un loc care nu face parte din teritoriul Uniunii într-un loc care face parte din acest teritoriu sau din acest din urmă loc într-un loc care nu face parte din teritoriul respectiv (Hotărârea din 4 mai 2017, El Dakkak și Intercontinental, C-17/16, EU:C:2017:341, punctele 19-21).
- 31 Rezultă că articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1889/2005 trebuie interpretat în sensul că orice persoană fizică care, precum domnul Zheng, iese fizic din Uniune cu numerar în valoare de 10 000 de euro sau mai mult este ținută să declare suma transportată autorităților competente din statul membru prin care această persoană iese fizic din Uniune.
- 32 În speță, având în vedere că din decizia de trimitere rezultă că domnul Zheng urma să părăsească teritoriul Uniunii prin aeroportul din Amsterdam, el era ținut, în temeiul regulamentului menționat, să declare numerarul în discuție în litigiul principal nu la autoritățile spaniole, ci la autoritățile competente neerlandeze.
- 33 Cu toate acestea, este necesar să se considere că Regulamentul nr. 1889/2005 nu se opune, în principiu, unei reglementări a unui stat membru care impune alte obligații de declarare decât cele pe care le prevede regulamentul menționat.

- 34 Într-adevăr, rezultă din considerentul (3) al acestui regulament și din articolul 1 alineatul (2) că acesta nu aduce atingere posibilității statelor membre de a efectua, în conformitate cu dispozițiile Tratatului FUE și în special ale articolului 65 din acesta, controale naționale privind mișcările de numerar din cadrul Uniunii.
- 35 Prin urmare, prima și a doua întrebare adresate trebuie înțelese în sensul că, prin acestea, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolele 63 și 65 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că neîndeplinirea obligației de a declara sume importante în numerar care intră sau care ies de pe teritoriul acestui stat este pasibilă de o amendă, calculată ținând cont de anumite circumstanțe agravante, de până la dublul sumei nedeclarate.

Cu privire la libera circulație a capitalurilor

- 36 Articolul 65 alineatul (1) litera (b) TFUE prevede că articolul 63 TFUE, care, potrivit unei jurisprudențe constante, interzice în manieră generală obstacolele în calea circulației capitalurilor între statele membre (Hotărârea din 6 martie 2018, SEGRO și Horváth, C-52/16 și C-113/16, EU:C:2018:157, punctul 61 și jurisprudența citată), nu aduce atingere dreptului statelor membre, printre altele, de a stabili proceduri de declarare a circulației capitalurilor în scopul informării administrative sau statistice ori de a adopta măsuri justificate de motive de ordine publică sau de securitate publică.
- 37 În această privință, măsuri naționale care restrâng libera circulație a capitalurilor pot fi justificate prin motivele menționate la articolul 65 TFUE în măsura în care respectă principiul proporționalității, ceea ce impune ca ele să fie de natură să garanteze realizarea obiectivului urmărit în mod legitim și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 martie 2018, SEGRO și Horváth, C-52/16 și C-113/16, EU:C:2018:157, punctele 76 și 77, precum și jurisprudența citată).
- 38 În această privință, trebuie să se constate că Curtea a admis deja că combaterea spălării banilor, care are legătură cu obiectivul de protecție a ordinii publice, constituie un obiectiv legitim care poate justifica un obstacol în calea libertăților fundamentale garantate de tratat (Hotărârea din 25 aprilie 2013, Jyske Bank Gibraltar, C-212/11, EU:C:2013:270, punctul 64 și jurisprudența citată).
- 39 De altfel, în ceea ce privește mai precis obligația de declarare în discuție în litigiul principal, reiese dintr-o jurisprudență consacrată că libera circulație a capitalurilor, astfel cum a fost instituită de tratate, nu se opune ca exportul de bancnote să fie subordonat unei declarații prealabile (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 februarie 1995, Bordessa și alții, C-358/93 și C-416/93, EU:C:1995:54, punctul 31, precum și Hotărârea din 14 decembrie 1995, Sanz de Lera și alții, C-163/94, C-165/94 și C-250/94, EU:C:1995:451, punctul 10).
- 40 Cu toate acestea, principiul proporționalității se impune nu numai în ceea ce privește determinarea elementelor constitutive ale unei încălcări, ci și în ceea ce privește stabilirea regulilor referitoare la intensitatea amenzilor și la aprecierea elementelor care pot fi luate în considerare în vederea fixării acestora (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 februarie 2012, Urbán, C-210/10, EU:C:2012:64, punctele 53 și 54).
- 41 În special, măsurile administrative sau represive permise de legislația națională nu trebuie să depășească limitele a ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor urmărite în mod legitim de această legislație (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 iulie 2015, Chmielewski, C-255/14, EU:C:2015:475, punctul 22).

- 42 În acest context, rigoarea sancțiunilor trebuie să fie adecvată gravității încălcărilor pe care le reprimă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 iulie 2015, Chmielewski, C-255/14, EU:C:2015:475, punctul 23).
- 43 În această privință, trebuie amintit că Curtea a statuat că, chiar dacă, în temeiul articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1889/2005, statele membre dispun de o marjă de apreciere cu privire la alegerea sancțiunilor pe care le adoptă în scopul de a asigura respectarea obligației de declarare prevăzute la articolul 3 din acest regulament, o amendă al cărei quantum echivalează cu 60 % din suma în numerar nedeclarată, atunci când această sumă este mai mare de 50 000 de euro, care poate fi aplicată în caz de încălcare a acestei obligații, nu apare ca fiind proporțională, ținând seama de natura încălcării în discuție. Astfel, Curtea a apreciat că o asemenea amendă depășește limitele a ceea ce este necesar pentru a garanta respectarea obligației menționate și a asigura realizarea obiectivelor urmărite prin respectivul regulament, dat fiind că sancțiunea prevăzută la acest articol 9 nu vizează sancționarea unor eventuale activități frauduloase sau ilicite, ci doar o încălcare a aceleiași obligații (Hotărârea din 16 iulie 2015, Chmielewski, C-255/14, EU:C:2015:475, punctele 29-31).
- 44 Or, în speță, se impune să se constate că articolul 57 alineatul 3 din Legea 10/2010 urmărește, la fel ca articolul 9 din Regulamentul nr. 1889/2005, să sancționeze nu eventuale activități frauduloase sau ilicite, ci încălcarea unei obligații de declarare.
- 45 În plus, chiar dacă o asemenea amendă este calculată ținând seama de anumite circumstanțe agravante, cu condiția ca acestea să respecte principiul proporționalității, faptul că quantumul maxim al acesteia poate atinge dublul sumei în numerar nedeclarate și că, în orice caz, precum în speță, amenda poate fi stabilită la o valoare care corespunde cu aproape 100 % din această sumă depășește limitele a ceea ce este necesar pentru a garanta respectarea unei obligații de declarare.
- 46 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima și la a doua întrebare că articolele 63 și 65 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că neîndeplinirea obligației de a declara sume importante în numerar care intră sau care ies de pe teritoriul acestui stat este pasibilă de o amendă de până la dublul sumei nedeclarate.

Cu privire la a treia întrebare

- 47 Prin intermediul celei de a treia întrebări adresate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă dreptul Uniunii pertinent în cauza principală trebuie interpretat în sensul că impunerea unei amenzi care, independent de suma care face obiectul mișcării de bani, poate atinge 25 % din suma în numerar nedeclarată îndeplinește cerința de proporționalitate.
- 48 În această privință, deși întrebările referitoare la dreptul Uniunii beneficiază de o prezumție de relevanță, așa cum s-a amintit la punctele 20 și 21 din prezenta hotărâre, dintr-o jurisprudență constantă rezultă că necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii care să fie utilă instanței naționale impune definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ în care se înscriu întrebările adresate sau cel puțin explicarea ipotezelor factuale pe care se întemeiază aceste întrebări. Decizia de trimitere trebuie, în plus, să indice motivele exacte care au determinat instanța națională să reflecteze asupra interpretării dreptului Uniunii și să considere necesar să adreseze Curții o întrebare preliminară (Hotărârea din 14 iunie 2017, Online Games și alții, C-685/15, EU:C:2017:452, punctul 43 și jurisprudența citată).

- 49 În speță, reiese din decizia de trimitere că sancțiunea economică la care se referă instanța de trimitere în a treia întrebare preliminară nu corespunde celei care a fost impusă reclamantului din litigiul principal și nu pare, de altfel, să existe, ca atare, în ordinea juridică spaniolă. În orice caz, niciun element din dosarul de care dispune Curtea nu vine să ateste existența unei astfel de sancțiuni.
- 50 Trebuie, așadar, ca această întrebare să fie declarată inadmisibilă, întrucât funcția conferită Curții, în cadrul articolului 267 TFUE este de a contribui la administrarea justiției în statele membre, iar nu de a formula opinii consultative asupra unor probleme generale sau ipotetice (Hotărârea din 26 februarie 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, punctul 42 și jurisprudența citată).

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 51 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolele 63 și 65 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că neîndeplinirea obligației de a declara sume importante în numerar care intră sau care ies de pe teritoriul acestui stat este pasibilă de o amendă de până la dublul sumei nedeclarate.

Semnături